

Φούσκωσε ἀπὸ τὴν ὑγρασία ἡ πόρτα καὶ δὲν πάει 'σ τὴν ἀφογή της. Σκέβρωσε τὸ καλάκι τοῦ κουτιοῦ καὶ χάσκει ἡ ἀρμογή.

ἀρμοδεσιά ἡ, (Ἐβδομαδ. Τύπ. 28 Ιουλίου 1934).

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρμός καὶ *δεσιά < δέσι.

‘Αρμός: Δὲν ἥτανε τὸ κορμὶ καθ' ἐντοῦ ποῦ χόρευε... κάθε ἀρμοδεσιά, κάθε στρογγυλάδα καὶ κάθε γωνία.

ἀρμόδιος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀρμόδιος.

1) Εὔθετος, κατάλληλος, πρόσφορος σύνηθ.: Καιρὸς ἀρμόδιος τὰ τὸ κάνωμε - τὰ φύγωμε κττ. Βρῆκα τὴν ἀρμόδια στιγμὴ τὰ τὸ πῶ. Ἡ στιγμὴ δὲν ἔτο ἀρμόδια τὰ μιλήσω. 2) 'Ο ἐν οἰδηπότε ύπηρεσίᾳ, δημοσίᾳ ἡ ἰδιωτικῇ, ἔχων τὴν ἔξουσίαν ἡ τὸ καθῆκον τὰ ἀσκῆ τι ἐντὸς τῶν δρίων τῆς δικαιοδοσίας, τὰ δόποια καθορίζονται ὑπὸ νόμου ἡ διατάξεως ἡ συνηθείας σύνηθ.: 'Εγὼ εἶμαι ἀρμόδιος τὰ τὸ κάμω (ἡ ἐκτέλεσίς του ἀνήκει εἰς τὰ ἴδια μου καθήκοντα). Νὰ βρῆς τὸν ἀρμόδιο γιὰ τὰ μπορέσῃς τὰ κάνης τὴ δουλειά σου.

ἀρμοζούμι τό, Μακεδ. (Θεσσαλον.) ἀρμουζούμι, Θράκ. Μακεδ. (Βλάστ. κ.ά.) Στερελλ. (Αίτωλ.) ἀρμόζ' μο Α. Ρουμελ. (Στενήμαχ.) ἀρμόζ' μον Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Στερελλ. (Αίτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρμη καὶ ζονμί. Περὶ τοῦ τύπ. ἀρμόζ' μο (ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀρμόζονμο) παρὰ τὸ ἀρμοζούμι πβ. ΓΧΑΤΖΙΔ. MNE 2,170 κέξ. 179 κέξ.

‘Ο ζωμὸς τῆς ἀρμαιᾶς, δὲν ἴδ. Συνών. ἀρμαιοζούμι, ἀρμόζωμος.

ἀρμόζω λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.) ὁρμόζω Πελοπν. (Γέρμ.)

Τὸ ἀρχ. ἀρμόζω.

1) Μετβ. συνάπτω, συνδέω Ζάκ. κ.ά. 'Αμτβ. προσαρμόζομαι, συναρμόζομαι, εὐαρμοστῶ 'Ανδρ. Πελοπν. (Γέρμ.): "Ορμοῖσε τὸ ἔνα ξύλο μὲ τ' ἄλλο. Δὲν ὁρμοῖσε τοῦτο τὸ ξύλο σὲ κεῖνο Γέρμ. 2) Τοποθετῶ καλῶς, προσαρμόζω ΑΚαρκαβίτσ. Αρχαιολόγ. 59: "Ηρθε τὸ κιάλι 'σ τὸ χέρι του, τὸ ἀρμοσε 'σ τὰ μάτια του, κοίταξε καλά. 3) Κλείω Πόντ. (Κοτύωρ.)

4) 'Απροσ. προσήκει, ἀρμόζει λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.): 'Αρμόζει τὰ πάς τὰ τὸ δῆς. Δὲν ὁρμόζει τὰ τὸ κάνης. Δὲ σοῦ ἀρμόζει εσένα τὰ πῆς τέτοιο πρᾶμα κοιν. Δὲν ὁρμόζει σὲ κείνοντε τέτοιο πρᾶμα Γέρμ. Συνών. πρέπει, ταιριάζει.

Πβ. ἀρμώνω.

ἀρμόζωμος δ, Α.Ρουμελ. (Στενήμαχ.) ἀρμόζ' μον Θεσσ. Μακεδ. (Βελβ. Βλάστ. Κοζ. Σιάτ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρμη καὶ ζωμός.

‘Αρμοζούμι, δὲν ἴδ.

ἀρμοκέβω Πελοπν. (Γέρμ.) Μέσ. ἀρμοκέβομαι 'Ηπ. Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρμός καὶ τοῦ ρ. κόβω.

1) Προξενῶ σωματικὴν κόπωσιν καὶ χαύνωσιν Πελοπν. (Γέρμ.): Τὸ ξενύχτι ἀρμοκέβει. Οἱ ἀγρύπνεις ἀρμοκέβουν. Καὶ μέσ. αἰσθάνομαι ἔνεκα κοπώσεως ἡ ψύξεως πόνους εἰς τὰς ἀρθρώσεις τοῦ σώματος 'Ηπ. Πελοπν. (Λακων.) Πβ. ἀρμελοκόβομαι. 2) Μέσ. υφίσταμαι. ψύξιν, κρυολογῶ (διότι ἐκ κρυολογήματος αἰσθάνεται τις ἀτονίαν εἰς τὰς ἀρθρώσεις) Πελοπν. (Λακων.)

ἀρμοκομάρα ἡ, Πελοπν. (Γέρμ.) κ.ά.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρμός καὶ κομμάρα.

Σωματικὴ ἀδυναμία, ἀποχαύνωσις ενθ' ἀν.: "Εχω μία

ἀρμοκομάρα σήμερα καὶ δὲ μπορῶ τὰ κάμω τίποτα, δὲν ἔχω δοξεῖ οὔτε τὰ σειστῶ. Συνών. ἀναποκαρωμάρα, ἀποκαρωμάρα.

ἀρμολάχανο τό, Λεξ. Λάουνδ. Μπριγκ. Δημητρ. ἀρμολάχανον Θράκ. (Alv.) Μακεδ. (Καταφύγ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρμη καὶ λάχανο.

Κράμβη διατηρουμένη ἐντὸς ἄλμης. Συνών. ἀρματά, ἀρμυρολάχανο, λαχαναρματά.

ἀρμολείχω Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρμὸς καὶ τοῦ ρ. λείχω.

Διαρρέω, στάζω, ἐπὶ πραγμάτων: Τὸ βαρέλλι - δ κουβᾶς ἀρμολείχει.

ἀρμολόγημα τό, Θράκ. ἀρμολόγημα "Ανδρ. Νάξ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρμολογῶ.

1) 'Η ἐργασία τοῦ ἀρμολογοῦντος τοῦ θέτοντος λάσπην εἰς τὰς ρωγμάς καὶ τὰ καινὰ ἐν γένει διαστήματα τοίχου "Ανδρ. Νάξ. β) 'Η υλὴ διὰ τῆς δόποιας γίνεται ἡ πλήρωσις τῶν ρωγμῶν τοίχου Νάξ. 2) 'Η ἔξετασις τῶν ἀρμῶν πλοίου Θράκ.

ἀρμολογῶ Θράκ. Σῦρ. (Έρμούπ.) ἀρμολογῶ "Ανδρ. Νάξ. Πελοπν. (Λακων.)

Τὸ μεταγν. ἀρμολογῶ = συναρμολογῶ, συναρμόζω.

1) Θέτω λάσπην εἰς τὰς ρωγμάς τοίχου "Ανδρ. Νάξ. Πελοπν. (Λακων.) 2) Πελεκῶν ἀφαιρῶ τὸν ἀρμόν, ἦτο τὸ ἄχρηστον μέρος τοῦ ναυπηγησίμου ξύλου Σῦρ. (Έρμούπ.) 3) Παρατηρῶ, ἔξετάζω τοὺς ἀρμοὺς πλοίου Θράκ.

ἀρμόλυσσα ἡ, Λεξ. Αίν.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρμη καὶ λύσσα.

"Αλμη ἔχουσα πολὺ ἄλας καὶ μεταφ. ἐπὶ φαγητοῦ πολὺ ἀλμυροῦ. Πβ. λύσσα.

ἀρμονία ἡ, "Ανδρ. Απούλ. (Καλημ.)

Τὸ ἀρχ. ούσ. ἀρμονία.

1) Κανονικὴ ἀρμογὴ πραγμάτων, λίθων, ξύλων κττ. "Ανδρ.: Λείπει ἡ ἀρμονία. 2) Μουσικὴ συμφωνία 'Απούλ. (Καλημ.): 'Κούετο μία ὄραια ἀρμονία.

ἀρμονικὰ ἐπίρρο. λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀρμονικός.

Μὲ δόμονοιαν: Ζῆ ἀρμονικὰ τὸ ἀντρόγυνο. Ζοῦν ἀρμονικὰ οἱ ουννφάδες.

ἀρμόνικα ἡ, σύνηθ.

Ίταλ. armonica.

Εἰδος μουσικοῦ δργάνου πνευστοῦ. Συνών. φυσαρμόνικα.

ἀρμόνικα ἡ, σύνηθ.

Άγνωστου ἐτύμου.

Έργατικότης, φιλοπονία: Παναγιά, ίδ' ἀρμόνικα ποῦ τὴν ἔει, στιγμὴ δὲ στέτοι.

ἀρμόπονία ἡ, ἀμάρτ. ὄρμονία Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρμός καὶ πόνος.

Ο πόνος τὸν ὄποιον αἰσθάνεται τις εἰς τὰς ἀρθρώσεις τοῦ σώματος ἔξι ἀθρίτιδος ἡ ρευματισμοῦ: "Ἐν' ἀρρωστοῖς, ἔδει ὄρμοπονίες.

ἀρμός δ, κοιν. καὶ Πόντ. (Άμισ. Κερασ. Οἰν. Χαλδ.) ἀρμός Τσακων. ὄρμος Κάρπ. Κύπρ. Μεγίστ. Νίσυρ. Πελοπν. (Λακων.) Ρόδ. (καὶ ἀρμός) οὐρμός Μακεδ. (Χαλκιδ. κ.ά.) Πληθ. οὐρὰ τά. Κύπρ.

Τὸ ἀρχ. ούσ. ἀρμός.

1) Τὸ μέρος τοῦ σώματος ὅπου γίνεται ἀρθρωσις δύο στῶν, ὡς οἱ ὅμοι, οἱ ἀγκῶνες, τὰ δάκτυλα τῆς χειρός, τὰ σόνατα, τὰ σφυρὰ κτλ. κοιν. καὶ Τσακων.: Ἀρμοὶ τοῦ κορμοῦ. Μοῦ πονοῦν οἱ ἀρμοὶ. Ἐχω πόνους 's τοὺς ἀρμούς. Μοῦ ἀπίηκαν οἱ ἀρμοὶ τοῦ κορμοῦ μου (ἐκ κόπου ἢ ἐξ ἀσθενείας αἰσθάνομαι ἀδυναμίαν εἰς τὰς ἀρθρώσεις). Μουδάζονται οἱ ἀρμοί μου. Ὁ ἀρμὸς τοῦ κερδοῦ. Μοῦ πονοῦν ὅλοι οἱ ἀρμοὶ τολλαχ. Ἐν μοῦ ἔμεινεν ὁρμὸς γερὸς Κύπρο. Τοῦ κόψανται τὸ σχετικό ἀπὸ τὸν ἀρμὸν Κέρκη. Ἐπιστὶ ἀπ' τὸν δέντρον κὶ τοάσι τοὺς ἀρμοὺς Ἡπ. (Ζαγόρ.) Πονῶ τοὺς ὁρμούς μου Κύπρο. Κονῶ τὸν ὁρμὸν τοῦ ποδικοῦ μου αὐτόθι. Οἱ ὁρμοὶ τῶν ποδῶν μερμηκίζονται Κάρπη. || Φρ. Τὸν ἔκαμε ἀρμὸν 's ἀρμὸν (τὸν φειδεν ἀνηλεως) Πελοπον. (Τριφυλ.) Ἀρμὸν κι ἀλάτι (ἐπὶ φοιμερᾶς τιμωρίας) Πελοπον. (Λακων.) Ὁ διάσονλος νὰ κάτσῃ τοὺς ὁρμούς σου! (ἀρὰ) Ρόδ. || Ἀσμ.

Σαράντα μέρες τὸν κρατῶν τὸν πενθαμένο ἀκέραιο
κι ἀπ' τοὺς σαράντα κ' ὑστερα ἀρμοὺς χωρίζει
(διαλύεται κατὰ τὰς ἀρθρώσεις του) Ἡπ.

Μὲ τ' ὅχου μὲ τ' ἄλλοιμον τὰ σωτικά μου γιῶσαν
κι ὅπουν 'χω ὁρμὸν καὶ κόκκαλο μοῦ τὸν ἐκαταλύσαν
Νίσυρο.

*Εἰλα κι ἂς τὸ παινέσσομε τοῦτο τὸ παλληκάρι
ὅποζει πλάτες γι' ἀρματα κι ἀρμοὺς γιὰ τὸ λιθάρι
καὶ χέρια γοργογύριστα νὰ φίχνουν τὴν σαΐττα
(ἀρμοὶ γιὰ τὸ λιθάρι = ἰσχυραὶ ἀρθρώσεις τῶν βραχιόνων,
ητοὶ ἰσχυροὶ βραχίονες πρὸς ἐκσφενδόνισιν λίθου εἰς τὸ
ἄγωνισμα τῆς λιθοβολίας) ΝΠολίτ. Ἐκλογ. 193. — Ποιήμ.

Καλύτερο' ἀπ' ἀρμὸν σ' ἀρμὸν νὰ μ' ἥθελαν συντρίψει
παρὰ τὴν ἄτιμη ἔντελη ποῦ μᾶχει καταφέρει
ΑΒαλαωρ. Ἐργα 3,364

Σάπηκαν τὰ γελέκηα του, ἔρρεψεν ἡ λεβεντιά του,
τό 'φαε ἡ ἀρρώστια τὸ κορμὶ κ' ἐλύθηκαν οἱ ἀρμοὶ του
ΚΚρυστάλλ. Ἐργα 2,46. **β)** Τὸ μέρος τῆς ἀρθρώσεως
τῶν ὄστῶν τοῦ βραχίονος καὶ τοῦ πήχεος, ἀγκῶν Εὔβ.
(Στρόπον.) Θεσσ. (Ζαγόρ.) **γ)** Ὁ σφυγμὸς Ρόδ.: Ἐπισ-
σαν τὸν ὁρμὸν του. **δ)** Τὸ παρὰ τὴν ἀρθρωσιν τῆς κνή-
μης καὶ τοῦ ποδὸς ἔξεχον ὁστοῦν, ὁ ἀστράγαλος Εὔβ.
(Κουρ. Κύμ.): Πρήστη ὁ ἀρμὸς μου Κουρ. **ε)** Ὁ τένων
τῆς πτέρωντος διὰ τοῦ ὅποιου συνδέεται ὁ ποὺς πρὸς τὴν
κνήμην καὶ ὁ τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς Νάξ. **ϛ)** Πληθ.
ὁρμά, αἱ πλευραὶ τοῦ σώματος Κύπρ.: Φρ. Ἡκάτισαν τὰ
ὁρμά μου (αἰσθάνομαι πόνους εἰς τὰς πλευράς) Κύπρ. Νὰ
σοῦ 'δώσω μὰν νὰ κάτσουν τὰ ὁρμά σου! (νὰ ὑποστοῦν θλά-
σιν) αὐτόθι. **2)** Τὸ μέρος τῆς ἐνώσεως καὶ προσαρμο-
γῆς δύο πραγμάτων ἔνθα σχηματίζεται γραμμὴ κατὰ τὸ
μᾶλλον ἡ ἡττον ὁρατὴ ἡ μετά τινος κενοῦ διαστήματος
εὐθεῖα ἡ τεθλασμένη ἀναλόγως τῆς γεωμετρικῆς μορ-
φῆς τῶν συνδεομένων πραγμάτων πολλαχ. καὶ Πόντ.
(Κερασ. Οἰν.): Τὰ σανίδια εἴνι καρφονύμενα 's τοὺς ἀρμὸν
Στερελλ. (Αἰτωλ.) **3)** Ητανι τόσουν κιρὸ δᾶσον ἡ βάρκα συρ-
μένη' κι ἀνοίξαν οἱ ἀρμοὶ (τὰ μεταξὺ τῶν σανίδων διαστή-
ματα) Σκόπ. **β)** Τὸ μεταξὺ πλακῶν δαπέδου κενὸν διά-
στημα Σίφν.: Φρ. Κάνω τοὺς ἀρμοὶ (ἀλείφω διὰ διαλύ-
ματος ἀσβέστου τοὺς ἀρμούς). Συνών. ἀρμονδάκι.

γ) Ἡ ἐξ ἀσβέστώματος σχηματίζομένη γραμμὴ εἰς τὰ
κενὰ διαστήματα τῶν αὐλῶν ἡ τῶν πεζοδρομίων Σίφν.

3) Μικρὰ καὶ ἀφανῆς σχισμὴ ἡ ρωγμὴ πράγματός τινος
Κίμωλ. Σάμ. Σκόπ. κ.ά.: Ἐχει ἀρμὸν τὸ κατίκι (λέγεται τοῦτο,
ὅταν εἰσρέη ὑδωρ ἐντὸς) Κίμωλ. Ἐτριχι λέγου τὸν βαρέλλι,
ἀπὸν ἔτα ἀρμὸν κι τὸν καλαφάτ' σα (τὸ ἔκλειστα διά τινος
ὑλῆς, οἷον πίσσης κττ.) Σκόπ. Αἰτό τὸν διρμάτ' ἐχ' ἀρμὸν κι
χύντι τὸν ζ' μι Σάμ. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πρ. Πλούτ. Ἀλέξ.

3 «τῷ τῆς θύρας ἀρμῷ προσβαλὼν κατώπτευσεν ἐν μορφῇ
δράκοντος συνευναζόμενον τῇ γυναικὶ τὸν θεόν». **β)**
Ρωγμὴ βράχου ἡ ἐδάφους Μύκ. Νάξ. Πόντ. (Κερασ.) Σίφν.
Χίος κ.ά. Ἡ σημ. αὕτη καὶ ἀρχ. Πρ. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1216
«ἀρμὸν χώματος λιθοσπαδῆ δύντες». **4)** Σύνορον ἀγρῶν
ἡ λιβαδίων Κρήτ. Συνών. σύνορο. **5)** Ἡ γωνιόδης
ἀκρα ἀρτου Κεφαλλ. **β)** Τὸ μέρος τοῦ ναυπηγησί-
μου ἔλου τὸ ὄποιον μετὰ τὴν στάθμισιν ἀποκόπτεται ὡς
ἄχρηστον Σῦρ. (Ἐρμούπ.) **γ)** Τὸ περὶ τὸν ἀγρὸν μένον
χέρσον μέρος Κρήτ. Πελοπον. (Λακων.) Τσακων.: Φρ. Πάω τὸν ἀρμὸν ἀρμὸν
(βαίνω ἐπὶ τῶν ὀφρύων ὁρους) Κρήτ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων.
Κρήτ. **β)** Κορυφὴ ὁρους Κρήτ. **7)** Ἐπιθετικ., κατάλ-
ληλος, πρόσφορος Πόντ. (Άμισ. Κερασ. Οἰν. Χαλδ.): Φρ.
Ἐνορήκω ἀρμὸν καιρὸν ἡ ἀπλῶς εὐρήκω ἀρμὸν (εὐρίσκω τὴν
κατάλληλον περίστασιν).

ἀρμοσι ἡ, ἀμάρτ. ἀρμονστ Μακεδ. (Βελβ.) **ὁρμοσι**
Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ούσ. ἀρμοσις = μουσικὴ ἀρμονία.

Ἡ ἀρθρωσις τῶν μελῶν τοῦ σώματος.

ἀρμοσιγά ἡ, Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ο. ἀρμοσιγω.

"Ἀρμοσιμαν, διδ.

ἀρμοσμαν τό, Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ούσ. ἀρμοσμα.

Συναρμογή: Τῇ σανίδιων τ' ἀρμοσμαν (τῶν σανίδων κτλ.)

Συνών. ἀρμοσιξά, ἀρμωμαν.

ἀρμοτσίρι τό, Πάρ. Χίος (Ἐλάτ. Πιτ.)

Ἐκ τοῦ ούσ. ἀρμοτσίρος.

1) Ορὸς τοῦ γάλακτος ὁ ὄποιος διὰ τεμαχίου πυτιᾶς
έμβαπτιζομένου ἐν αὐτῷ ἐπὶ τινα χρόνον ἀποκτῆται τὴν ίδιο-
τητα νὰ πήζῃ τὸ γάλα Χίος (Ἐλάτ. Πιτ.) Συνών. ἀρ-
μότσιρος. **2)** Ορὸς νωποῦ τυροῦ Πάρ.

ἀρμότσιρος δ, Χίος (Ἐλάτ. Πιτ.)

Ἐκ τῶν ούσ. ἀρμη καὶ τσίρος.

"Ἀρμοτσίρι 1, διδ.

ἀρμουδάκι τό, Σίφν.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ούσ. ἀρμούδι < ἀρμός.

Τὸ μεταξὺ τῶν πλακῶν πλακοστρώτου δαπέδου κενὸν
διάστημα. Συνών. ἀρμόδις 2 β.

ἀρμονδή ἡ, Θεσσ. Πελοπον. (Βούρβουρ.)

Ἀγγώστου ἐτύμου.

Ἐργαλεῖον τῶν ξυλουργῶν διὰ τοῦ ὄποιου γλύφον-
ται αἱ τὰς ἐπιφανείας τῶν ξύλων κοσμοῦσαι γραμμαῖ.
Συνών. ἀρμονδί 1.

ἀρμονδή τό, "Ανδρ. Ιων. (Κρήτ.) Κέρκη. Λυκ. (Μάκρ.)

Ναύστ. κ.ά. ἀρμόδη "Ηπ.

Ἀγγώστου ἐτύμου.

1) Ἀρμονδή, διδ., "Ανδρ. "Ηπ. Κέρκη. Λυκ. (Μάκρ.)

Ναύστ. κ.ά. **2)** Γλυφή, κυμάτιον ἐπὶ ξύλου ἡ λίθου Ιων.
(Κρήτ.) Συνών. σύρμα.

ἀρμονύζει τό, Πελοπον. (Σουδεν.)

Ἀγγώστου ἐτύμου.

Γάλα βρασμένον καὶ ἀλατισμένον διατηρούμενον ἐν
ἀσκῷ καὶ συμπυκνούμενον δλίγον, τρωγόμενον δὲ ὡς τυρός.
Συνών. ἀρμη 4, ἀρμόγαλα 1.

ἀρμούτι τό. "Ηπ. Πελοπον. (Καλάβρυτ. Λάστ.) κ.ά.

— Ιεξ. Βλαστ. ἀρμούτι' Θράκη. (Άδριανούπ. Διδυμότ.)

Πόντ. (Χαλδ.)

